

Sbor Českobratrské církve evangelické v Horních Počernicích

Sborový dopis 1/2013

ročník XII

velikonoční číslo vychází 24. března 2013

„Onť musí růsti, já pak menšiti se.“ Jan 3,30

Milé sestry a bratři,

obraz Ukřižování německého malíře Matthiase Grünewalda, který je v originále k vidění na rozkládacím deskovém oltáři v muzeu v alsaském Kolmaru, byl původně vytvořen na objednávku kostela svatého Antonína v klášteře v Isenheimu, kde byl umístěn v klášterním špitále. Každý den se na něho nemocní mohli dívat. Vždyť do něho věřící umělec zakreslil v Ježíšově postavě

všechnu bolest, ale také tvrdost a krutost světa. Ježíš na isenheimském oltáři je opravdu tím izaiášovským trpícím služebníkem, který „nemoci naše vzal a bolesti naše vlastní on nesl“ (Iz 53,4). Jeho postava nás na obraze upoutává stále znovu, přestože to není příjemný pohled. Vystupuje do popředí, jako by chtěla svou mohutností zaplnit celý obraz, a její rozměry daleko přesahují rozměry okolních postav, které tu malíř namaloval podle tehdy platných kánonů a pravidel pozdně středověké malby. Je tu Ježíšova matka Marie, lomící rukama, miláček Páně Jan, který ji s něžností nese v jejím žalu, je tu klečící Máří Magdaléna, pozvedající ruce k modlitbě. Ale je tu také Jan Křtitel, připravovatel Ježíšovy cesty. A v dolní části pak Beránek s křížem, který připomíná Křtiteleova slova: „**Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa**“ (Jan 1,29). Je to veliký biblický výjev, který čerpá svou sílu ze svědectví o Ježíšově ukřižování, jak je v Bibli zachytil čtvrtý evangelista Jan. A právě u něho najdeme také slovo, které i tady vyslovuje Jan Křtitel. Spíš jako biblický vykladač, než jako přímý účastník celé scény, ukazuje nepřehlédnutelně prstem na trpícího Krista: „**Ont' musí růsti, já pak menšiti se.**“ (Jan 3,30). Je také překvapující, že Grünewald zpodobnil Jana Křtitele spíš jako atletickou postavu, než jako vyhublého asketu, který se živil kobyilkami a medem lesních včel. Kontrast mezi ním a postavou Ukřižovaného je tím ještě větší. I v dnešní době velikého kultu zdraví, mládí, péče o dokonalé tělo a tvář, vypovídá ten obraz až provokativně o tom, že skutečná cena lidského života je v něčem zcela jiném.

Grünewaldův obraz ukřižování je pro mne dodnes nejpůsobivějším výtvarným ztvárněním velikonoční biblické zvěsti. Tak jako v Janově evangeliu, tak i tady, je ten bezmocný a zbitý Kristus, vystupující v nadživotní velikosti z obrazu, již skrytým vítězem. Tím Vzkříšeným, vystupujícím s ranami na rukou k Bohu, jak jej pak malíř ztvární ve vnitřní části křídlového oltáře, do které se výjev ukřižování otvírá. Celé zpodobení velkopátečního výjevu je vyznáním víry, že Boží láska na kříži neprohrála, ale zvítězila. Takové je biblické svědectví o Bohu, kterého nemůžeme ani uchopit ani popsat, ale jehož blízkost a skryté jednání mezi námi rozpoznáváme právě v trpící tváři Kristově. **Takto je s námi Bůh, aby od základu proměňoval celý náš život a všechny naše vztahy svým slitováním a odpuštěním.** A všechno, co děláme, jako lidé tímto Bohem oslovení, ať už v kostele a při bohoslužbách, nebo doma, v práci, v rodině, v setkávání s druhými lidmi, ať k tomuto milosrdnému Bohu ukazuje. Přesně tak, jak to říká Jan Křtitel... Nezaclánějme Kristu. Neochočujme si ho, nechťejme ho vecpat do našeho pohodlného myšlení a z radikálních cest Boží lásky nedělejme nějaký sentimentální odvar. Nevyhýbejme se nepříjemným hrotům v Ježíšových slovech, která zůstávají i dnes stálou výzvou k pokání, k obratu, ke změně

životního východiska i cíle. Nestůjte v cestě tomu tichému Beránku Božímu, který svou službou a obětí otvírá nám všem cestu k životu, cestu k Bohu, cestu ke skutečné vnitřní svobodě a pokoji. Služebník Boží, který staví tak mnohé otazníky nad naším lidským konáním, nad všemi podobami našeho sobectví a všelijak skrývané pýchy, tvrdostí a zahleděním jen do sebe sama. Ten, který činí všechno nové. Světlo jeho slov, života i oběti ať nám svítí na všechny naše životní cesty.

Zvu vás tímto také k našim velikonočním bohoslužbám a přeji vám požehnané Velikonoce.

Petr Firbas, kazatel sboru

Jiří Wolker: Ukřižované srdce (1922)

Srdce ukřižované na dřevěném kříži
předvírem zemřelo.

I sňali je a do země vložili,
slzami zalili
a srdce vzklíčilo
dnes ráno.

Červený květ
chodí po zemi a po nebi,
Pánaboha velebí
v nevěstincích a kasárnách,
v předměstských domcích a továrnách
a říká celému světu:

„Jsem láska a kvetu
ranou otevřenou,
aby všichni nevěřící,
železným životem rozbití,
mohli v ni prsty vložit.“

Vzkříšení (1472)

Mistr Leonhard z Brixenu

Výroční sborové shromáždění

V neděli 17. 3. 2013 se sešlo výroční sborové shromáždění, které vyslechlo zprávy o činnosti sboru, zprávu o hospodaření v roce 2012 a schválilo rozpočet na letošní rok. Vzalo také na vědomí rozhodnutí staršovstva, které se na několika schůzích zabývalo otázkou členů sboru s hlasovacím právem při výročních a mimořádných sborových shromážděních. V navázání na praxi mnoha sborů naší církve stanovilo, že „*při výročním sborovém shromáždění mají hlasovací právo ti členové sboru, starší 18 let, kteří platí salár (nevýdělečně činní členové sboru, jako například studenti, mají hlasovací právo automaticky).*“ Částka saláru v tomto pravidle nijak zohledněna není. Žádným způsobem tím také není dotčeno členství ve sboru.

Zpráva staršovstva a kazatele o činnosti farního sboru ČCE v Praze-Horních Počernicích v roce 2012 pro sborové shromáždění 17.3.2013

Průměrná účast na bohoslužbách zůstala stejná jako v loňském roce - 28 sester a bratří. Večeře Páně se konala kromě prázdnin každý měsíc. 41x kázal br. farář Firbas, 5x br. farář Tomáš Bísek, 4x br. kurátor Martin Hrubeš, 2x bratr Zdeněk Halas, jednou ses. farářky Dagmar Ondříčková a Elen Plzáková, jednou bratr Šlechta a jednou zde měl kázání před presbyterskou ordinací br. Olin Běťák. Při bohoslužbách nás i vloni doprovázeli naši čtyři varhaníci: Michaela Firbasová, Zdeněk Halas, Martin Hrubeš a Jiří Eliáš. Patří jim za to dík. 11. listopadu byl v našem sboru ordinován k presbyterské službě slova a svátostí náměstkem synodního seniora, Danielem Ženatým, br. kurátor Martin Hrubeš. Spolu s br. Halasem je druhým ordinovaným presbyterem v našem sboru. Ve sboru se konaly dva křty – Daniele Šturce a malého Jonáše Mrklase – a koncem března se konala konfirmační slavnost s konfirmandy Vojtěchem Mrklasem a Danielem Šturcem. V červnu oddával br. farář Firbas br. Jiřího Kabu se Zdeňkou, rozenou Houžvičkovou.

Nedělní škola se konala celkem 38x, s průměrnou účastí 4 dětí. Do toho se ovšem promítala větší účast v adventním čase, o Vánocích, při křestních bohoslužbách a konfirmaci, kdy přijela řada hostů s dětmi. Někdy se stává, že při běžných nedělních bohoslužbách do nedělní školy odchází jenom jedno dítě. V roce 2011 byla účast dětí větší a pravidelnější, v roce 2012 se do soustředěnější práce nedělní školy negativně promítlo odstěhování dvou stěžejních rodin s dětmi, Humlových a Chamrádových. Tradičně konáme spolu s uhřetěveským sborem jarní rodinný výlet do sboru ve Škvorci, v loňském roce s odpolední

návštěvou hvězdárny v Ondřejově a rodinnou neděli se společným obědem před koncem školního roku s divadelní hrou, tentokrát na téma: Kdo hodí kamenem... Účast rodin s dětmi bývá na těchto akcích poměrně velká, ale chybí větší jádro dětí, které by přicházely pravidelně. Nedělní program pro děti připravuje pro většinu nedělí ses. Marie Firbasová, několikrát ji vystřídala ses. Adéla Zbytovská. Počet učitelů nedělní školy by bylo potřeba rozšířit, aby vše neleželo na jedné nebo dvou osobách. Není dobré, když učitelka nedělní školy téměř nemůže na nedělní bohoslužby. Proto se obracíme na vás, kdo byste byli ochotni se do této práce zapojit, abychom mohli vytvořit větší tým a o práci s dětmi mohli společně přemýšlet koncepčněji v delším časovém horizontu. Pomůcek máme poměrně hodně a bylo by jistě možné se společně v určitých časových intervalech scházet k přípravám témat, případně i rodinných bohoslužeb, které se v roce 2012 konaly jen nepravidelně. Díky bratra faráře patří ses. Alici Chamrádové a Jiřímu Eliášovi, kteří spolu s ním připravili letní tábor pro děti v Čími, u manželů Hejzlarových. V letošním roce ho chceme v létě opakovat. Br. farář pokračoval v loňském roce ve výuce náboženství v zelenečské škole s průměrnou účastí pěti dětí. Biblické hodiny se konaly na třech místech – ve sboru, v Klánovicích a v Újezdě nad Lesy. Problémem je tradiční úterní termín, který musí být teď vždy jednou za měsíc, když má br. farář schůzi seniorátního výboru, měnění. Není ovšem snadné najít pro biblické hodiny jiný den. Při biblických hodinách jsme v roce 2012 pokračovali výkladem 1. epístoly Korintským. Na biblických hodinách v sídle sboru se nás schází průměrně 6-7, pozvání dalších bratří a sester trvá. Pravidelně se nyní účastní také manželé Neumannovi, kteří se v loňském roce po přestěhování stali novými členy našeho sboru. Jim patří také díky za péči, kterou o adventních nedělích věnovali prodeji výrobků obchodu Fair trade. Naš sbor se této akce poprvé zúčastnil aktivně. Akce se setkala s poměrně velikým ohlasem a zapojujeme se tak do sítě sborů, které tuto formu spravedlivého obchodu aspoň v malém propagují a pravidelně tyto výrobky nabízejí. V roce 2012 jsme se také rozhodli trvale se připojovat k dobrovolné sbírce Střediska Diakonie pro rozvojovou a humanitární pomoc *Stavíme lidi na nohy*, která pomáhá ženám v Etiopii. Tuto práci nám v loňském roce podrobně přiblížila ses. Eva Grollová. Chceme, aby tato sbírka měla v našem sboru už trvalé místo.

Pravidelně se scházíme ke schůzkám střední generace, většinou na faře. Někdy je nás méně, jindy více, průměrně kolem 10. V loňském roce připravili program těchto setkání kromě br. faráře např. manželé Bískovi, Pudlovští, manželé Petr a Věra Pokorní a br. Petr Budil. Je tu také příležitost hovořit o aktuálních tématech, na která jinak při vzájemných setkáních nezbyvá čas. Ve

sboru se také již tři roky pravidelně schází skupina němčinářů, vždy ve středu večer.

Staršovstvo se sešlo v minulém roce 10x, členům sboru je na požádání k dispozici všech 10 schválených zápisů z jednání. Kurátor se příležitostně účastní setkání kurátorů Pražského seniorátu a spolu s místokurátorkou, ses. Bískovou, se zúčastnili konventu Pražského seniorátu. Jednání vždy zahajujeme pobožností, kterou si v loňském roce začali připravovat členové staršovstva sami. Ve výběru se v loňském roce staršovstvo zabývalo např. zákonem o tzv. církevních restitucích, kritérii pro přiznání hlasovacího práva členům sboru na výročních sborových shromážděních, jednotlivými aktuálními i pravidelnými sborovými aktivitami, službou varhaníků, podáním žádosti o ordinaci br. Martina Hrubeše, přípravou konfirmační slavnosti a sborovými křty, schválilo úpravu farní zahrady a nátěr plotu i vymalování sborových prostor a adventní prodej výrobků Fair trade ve farní kanceláři. Šestičlenné staršovstvo pro náš malý sbor stačí, také díky aktivitě obou náhradníků. Je na sborovém shromáždění, aby zvážilo, zda starší sboru konají to, k čemu jsou volbou pověřeni a slibem zavázáni. Podílejí se také na nedělní bohoslužbě čtením Písma, modlitbou a ohláškami. Tato zdánlivě jednoduchá služba vyžaduje přípravu a soustředění, aby byla provedena důstojně a k užitku všech účastníků bohoslužby. Rovněž k této službě se může sborové shromáždění vyjádřit. Všem starším i náhradníkům patří dík za podíl na sborové práci, který v roce 2012 vykonali.

V hornopočernické ekuméně se, kromě lednového aliančního týdne, stalo tradicí setkání při světovém modlitebním dnu, kterého se aktivně účastní některé ženy z našeho sboru, společné bohoslužby v době svatodušní a schůzky ekumenického pěveckého sboru s nácvikem adventních a vánočních písní, kterého se vždy ujímá br. kurátor Martin Hrubeš. Letos (2012) jsme pozváni ke společnému zpěvu s jistým úspěchem inzerovali v Hornopočernickém zpravodaji. S naším vystoupením na Chvalském zámku se už teď v obci počítá a je to příležitost, jak neformálně oslovit i mimocírkevní veřejnost. V adventu jsme zpěvem podpořili také výročí otevření azylového domu Evangelické církve metodistické na Křovinově náměstí.

V loňském roce byly v létě provedeny poměrně rozsáhlé úpravy farské zahrady vybudováním dřevěné terasy, která jednak více otevřela vstup do bohoslužebných prostor našeho sboru, jednak usnadňuje venkovní setkání při kávě a čaji po bohoslužbách. Za návrh a zajištění všech prací patří dík především člence staršovstva, ses. architektce Haně Seho. Ta také navrhla nové vymalování vstupních prostor fary, ke kterému jsme mohli přistoupit poté, kdy se

podařilo menšími úpravami odstranit zdroje vlhkosti a průsaku vody do přístupových chodeb. V poměrně dlouhém časovém horizontu, od jara do konce září, se nakonec podařilo svépomocí provést také kompletní nátěr farního oplocení. Úpravy farní zahrady, které mají sloužit k jejímu lepšímu využití pro setkávání členů sboru i rodin s dětmi, budou v menší míře pokračovat i v tomto roce. Všechny náklady jsme mohli pokrýt z vlastních zdrojů. Potěšující je, že obětavost členů sboru roste a tak sbor nemá s vlastním provozem, ani s menšími opravami a úpravami finanční problémy. Dlouhodobě bude ovšem před námi všemi příprava na finanční samostatnost církve. Už dlouho se ukazuje, že se finanční obětavost odvíjí od vnitřního vztahu ke sborovému společenství, za které chci nést také osobní odpovědnost.

Souvisí to také s tím, co už nemůže zachytit pouhý přehled sborových aktivit. Odpovědnost za sbor, ať už finanční, či jiná, souvisí s tím, co v tomto společenství čerpám pro svou víru, co si odtud odnáším z neděle do svého všedního dne, jak mi evangelium pomáhá v tom, abych se vyrovnával a orientoval v tom, co prožívám kolem sebe. Jsem jako kazatel přesvědčen, že sbor bude přitažlivým místem tehdy, jestliže zde lidé budou nacházet jednak skutečně otevřené solidární společenství, které je v dnešní době něčím stále vzácnějším, jednak také aspoň náznaky odpovědí na tíživé otázky, které řeší ve svém každodenním životě. Dnešní doba vytváří v mnoha ohledech něco, čemu říkám klientské vztahy. Přicházím jako klient a očekávám jistou službu, někdy i od sboru a církve. To může mít svůj smysl v tom, abychom se také vážně zabývali tím, co jako církev můžeme druhým nabídnout, k čemu je pozvat. Myslím, že máme co nabídnout, problém je spíš v tom, že to nabízet neumíme. Moc neumíme druhé pozvat, neumíme obyčejně a lidsky mluvit s druhými o své víře, o tom, v čem je pro nás důležitá, v čem je krásné věřit. Učme se to. Na to žádné výkazy činnosti nestačí, to je věc našeho duchovního zrání a věc víry. V té obrovské nabídce všelijakých aktivit, kterými jsme zahlceni my i naše děti, je naše účast na životě sboru také otázkou vnitřních priorit, které si v životě nastavíme. Právě v dnešní době, která staví na výkonech, si uvědomuji, že sbor musí být také otevřeným místem pro všechny, kdo jsou utahaní a potřebují v určité chvíli jen čerpat a ne být stále k něčemu vyzýváni. Toto právo je ve sborovém společenství vždycky třeba chránit a střežit. Ale zároveň není sbor jenom věcí faráře, kurátora a staršovstva, ale i ten náš sbor tady v Horních Počernicích tvoří každý z nás, ne jako klient využívající duchovní služby, ale jako součást těla Kristova v plné odpovědnosti za společenství, jehož jsem součástí. Myslím, že právě toto budeme muset víc a víc duchovně i prakticky promýšlet v budoucnosti, do které jdeme.

Nad Žalmem 142,5

Bible Kralická:

Ohlédám-li se na pravo, a patřím, není, kdo by mne znáti chtěl; zhynulo útočiště mé, není, kdo by se ujal o život můj.

Varianty překladu:

Pohled' vpravo a viz /že/ nemám nic (nikoho), kdo by si /mě/ vážil (bral ohled), hyne mé útočiště (= není pro mě úniku), nikdo nehledá mé duše (= nikdo se o mě nezajímá).

Pohled' vpravo a pohled' – není tam! kdo by bral zřetel. Útočiště se ztratilo, nikdo se o mě nezajímá.

Žalmista je v úzkých a bezděčně se dívá vpravo, po své pravé ruce, ale jeho pravice mu ku pomoci nepřispěla, jen prázdno, zmar a bezvýchodnost. Navíc tu po pravici není ani nikdo další, kdo by vždy tak spolehlivou, ale nyní tragicky ochablou pravici nahradil.

Stane se, že to, nač spoléhám, selhává: majetek, peníze, rodina, přátelé, zakázky, zaměstnání – útočiště mizí jako kaluž na slunci. Zachvacuje mě panika, chovám se jako jednoruký – jako žalmista se otáčím jen vpravo. Tak kdo mi pomůže?! Ale co vlevo?? Tam je jen slabá ruka! Levá nepomůže, nemá sílu držet zbraň, proč se ohlížet vlevo?

Když Adamovi došly síly při pořádání stvoření, Bůh vzal jeho žebro a stvořil mu pomoc. Není to z textu Genesis jasné, ale domnívám se, že žena byla stvořena z levého žebra, aby stála Adamovi po levici: když se jeho síla, jeho „pravice“ unavila, mohl se opřít vlevo, stála tam pomoc - Eva.

Kde končí má pravá síla, mé možnosti, jistoty a známé zdroje, tehdy se obracím vlevo, kde stojí má žena, má pomoc.

Je to Boží místo, tam se postaví také Bůh, když pochopím, že sám si nepomůžu. I žalmista by vlevo spatřil stát Hospodina, kdyby se tam v nejvyšším zoufalství obrátil.

To je víra – spolehnoutí na slabou, dokonce neviditelnou pomoc, jejíž nezměrnou - jakkoli nepravděpodobnou - silou je můj Bůh.

Martin Hrubeš

Ivan Slavík: Zmrtvýchvstání (1947, strofy 1–2 a 5–7)

Bezhlavý jezdec prasklé luny vítr při zemi se choulí
vody jsou klidné dřímotné listí šeptá v olivách
zelený jazyk ohnivého deště líže hvězdnou polokouli
rosa se divně třpytí na hrobě kotouč plá nádhera noci povalena v prach

Malé víry malé víry prach země ohněm věčnosti je stravován
studený rmut kulhavého nářku hluché závaží času není již
ze stuchlé díry hrobu v plamenném lehkoodění své lásky vstává Pán
do všech úhlů světa rameny rozpjatými zasahuje kříž

-

Postel země postel bídna jenom z rákosí a listí
Znavený Znavený pod hlavu Ti měkkou trávu natrhám
žízniš ó Králi hladem umíráš a já Ti nemohu dát jísti
proč jsi tak milosrdný hle neboť se Tvé rány dotýkám

Povstaňte chudí Emanuel soudí
Ježíš Kristus ten posmíváný na trůně králů stojí Král
vezmi tu ruku kdo za ní jde ten nezabloudí
chudáku dost dlouho podle písne běd jsi tancoval

Radujte se vaše srdce se odříkalo
ale na věky na věky strom života nám vzkvétá
vím dobře co přijali jste z rukou dní to bylo málo
Já pak jsem s vámi až do skonání světa

Petrovo svědectví (apokryf)

Nebylo co dělat a tak jsem se vrátil k rybaření.

Věděli jsme, že je naživu. Viděli jsme ho. Pak ale zmizel, aniž by nám dal jakékoliv instrukce.

Tak jsem řekl: „Pojďme zase rybařit“. Ostatní souhlasili. Museli jsme se nějak žít. Nelze přece žít ze vzduchu a ze vzpomínek.

Vrátili jsme se tedy k rybaření, ale nic jsme neulovili. Říkal jsem si, že jsme už asi zapomněli, jak se to dělá nebo... a teď nevím, jestli to mám říct... nás Pán Bůh nějak trestá.

A potom ráno někdo z břehu zavolal, že máme sítě na špatné straně. Bručel jsem si pod vousy: „Co on může vědět?“ Abych ale ostatní nezlobil, sítě jsem vytáhl a rozhodil na druhé straně.

Když se síť začala napínat, měl jsem zvláštní pocit, až se mi žaludek sevřel. Vždyť jsem předtím bručel: „Co on může vědět?“ A teď jsem věděl, kdo to byl. On přece ví všechno.

Když jsme přirazili ke břehu, nic nám nevyčítal, jen se zeptal: „Chcete snídat?“ Pak nás nakrmil, abychom...

Došlo mi, proč nás nasytil, až když jsme byli spolu sami a on se na mě třikrát zpřímá podíval a zeptal se: „Petře, miluješ mě?“

Nejdřív jsem byl na rozpacích, pak jsem byl našťvaný, nakonec jsem to přece jen pochopil.

„Ano, miluju tě, ty to přece víš.“

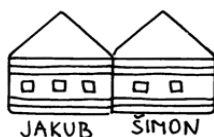
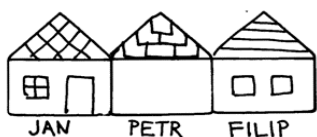
„Pas tedy mé beránky. Pas mé beránky a pas mé ovce.“

Tu jsem si uvědomil, že nás nasytil, abychom sytili druhé. Miluje nás, abychom zrovna tak milovali druhé.

(podle evangelia Janova 21, 1–19, ze sbírky *Stages on the Way, Wild Goose Publications* 1998, převedli Daniela a Tomáš Bískovi)

Pro děti menší i větší

V době po Ježíšově ukřižování byli učedníci ze strachu schováni v domě za zamčenými dveřmi. Jednoho dne k nim přišel vzkříšený Ježíš. V tu dobu tam jeden z učedníků nebyl. Jeho jméno zjistíš, když najdeš domeček, který jako jediný na obrázku není 2x.

Osmisměrka

Vyškrtej následující slova a ze zbylých
písmenek sestav tajenku:

VEJCE	KLÁDA	JARO
JÁ	KAKTUS	ÚD
KOL	ÚL	ŠOK
AUTO	FILM	PLÁN
RUKA	SVETR	UF

— — — — — — — — — — !

V	I	L	O	T	U	A	Í
E	S	O	J	R	U	K	A
J	U	K	K	L	Á	D	A
C	T	J	Ú	L	Ž	F	R
E	K	Ú	E	N	O	I	T
E	A	D	Š	Á	R	L	E
J	K	Ž	O	L	A	M	V
Á	F	U	K	P	J	Š	S

Velikonoční program farního sboru ČCE v Praze - Horních Počernicích

Ve čtvrtek 28. 3. v 18 hodin čtení pašijního příběhu z Lukášova evangelia.

Na Velký pátek 29. 3. bohoslužby v 18 hodin s vysluhováním Večeře Páně.

V neděli 31. 3. se sejdeme k bohoslužbám v 9.30 s vysluhováním Večeře Páně.

(upozorňujeme: v noci ze soboty na neděli velikonoční se zimní čas mění na letní)

Pořad sborových setkání v dubnu 2013:

Neděle 7.4. bohoslužby v 9.30 s hostem br. farářem **Edgarem Kellenbergerem** ze Švýcarska

Neděle 14.4. bohoslužby v 9.30, kazatel: br. farář **Tomáš Bísek**

Neděle 21.4. bohoslužby v 9.30

Neděle 28.4. bohoslužby v 9.30

Během bohoslužeb se koná nedělní škola pro děti.

Biblické hodiny:

út 2.4. v 18.30 na faře, **út 9.4.** v 18.00 u ses. Pfannové v Újezdě nad Lesy

čt 18.4. v 18.30 na faře, **út 23.4.** v 18.00 v Újezdě nad Lesy u ses. Pfannové

út 30.4. v 18.30 na faře.

Děti v Zelenči - vždy ve středu ve 12.45

Němčina – vždy ve středu na faře v 19.00

Setkání střední generace – ve čtvrtek **11.4.** v 19.30 (program s promítáním, věnovaný Přemyslu Pittrovi)

Staršovstvo - 2.4. v 19.30

Srdečně zveme všechny do všech shromáždění našeho sboru!

Úřední hodiny kazatele: út 16.00-17.30, st 9.00 -11.00, pá 9.00-11.00.

Adresa farního sboru: Třebešovská 2101/46, Praha 9 -Horní Počernice, PSČ 193 00

Bankovní spojení: č.ú. 243959339/0800, Telefon sboru : 281 922 216

Mobil kazatele: 776 303 960, Mobil kurátora: 602 160 117

www stránky sboru: <http://horni-pocernice.evangelnet.cz>